

то сѣ убили въ Букурещъ бащѣ ми, още и двамата му другари были живы и тѣ.

Министрътъ записа на еднѣ книжкѣ :

« Да ся попыта темничныйтъ стражъ ако помни и ако може да опише образътъ на четырмата злодѣйцы които сѣ побѣгнали. »

Послѣ попыта.

— А защо като ты чу ты не извика ?

— Бѣше много кѣсно, Ваше Прѣвѣсходителство, безъ малко щѣхъ да мя удушатъ, и когато тъмничныйтъ стражъ на выковетѣ ми пристигнахъ, злодѣйцитѣ бѣхъ вече побѣгнали.

— Е, сега какво ще кажешъ за Г. Аристовхъ работѣ ? Ще упорствувань ли да забѣжаванъ че си намѣсенъ въ тѣзи кражбѣ ?

— Но като съмъ невиненъ, Ваше Прѣвѣсходителство ?

— Слушай, пріятелю ! Повыкахъ ты тука само и само за да ты убѣдѣхъ да исповѣдашь искренно и безъ най-малко насиліе еднѣ работѣ въ кождо може бы да си станѣлъ повиненъ, като си ся намѣрилъ на нѣкакъвъ слабъ умъ, гледамъ ты че упорствувань. Размысли върху слѣдствіята. Пары ся намѣрихъ въ кѣщитѣ на сестрѣ ти, която, ето сега ти казувамъ, че е задрѣна ; и за да ты увѣрихъ че мечтъ за който казуваше ты е днесъ на рѣкитѣ ми, ето !

И извади мечтъ отъ едно чекмедже.

Евстатій оставъ като трѣснхътъ.

— За еега немогъ да ти кажъ повече. Но ты виждашь че оправданіята ти не сѣ убѣдителны. Увѣщавамъ ты прочее да си кажешъ правото.

— Ваше Прѣвѣсходителство, виждамъ че това е едно ужасно сѣзаклятіе което мя прѣслѣдува ! Но азъ протестирамъ прѣдъ Бога на правдѣхъ. Невиненъ съмъ. Незнаѣхъ коя та-